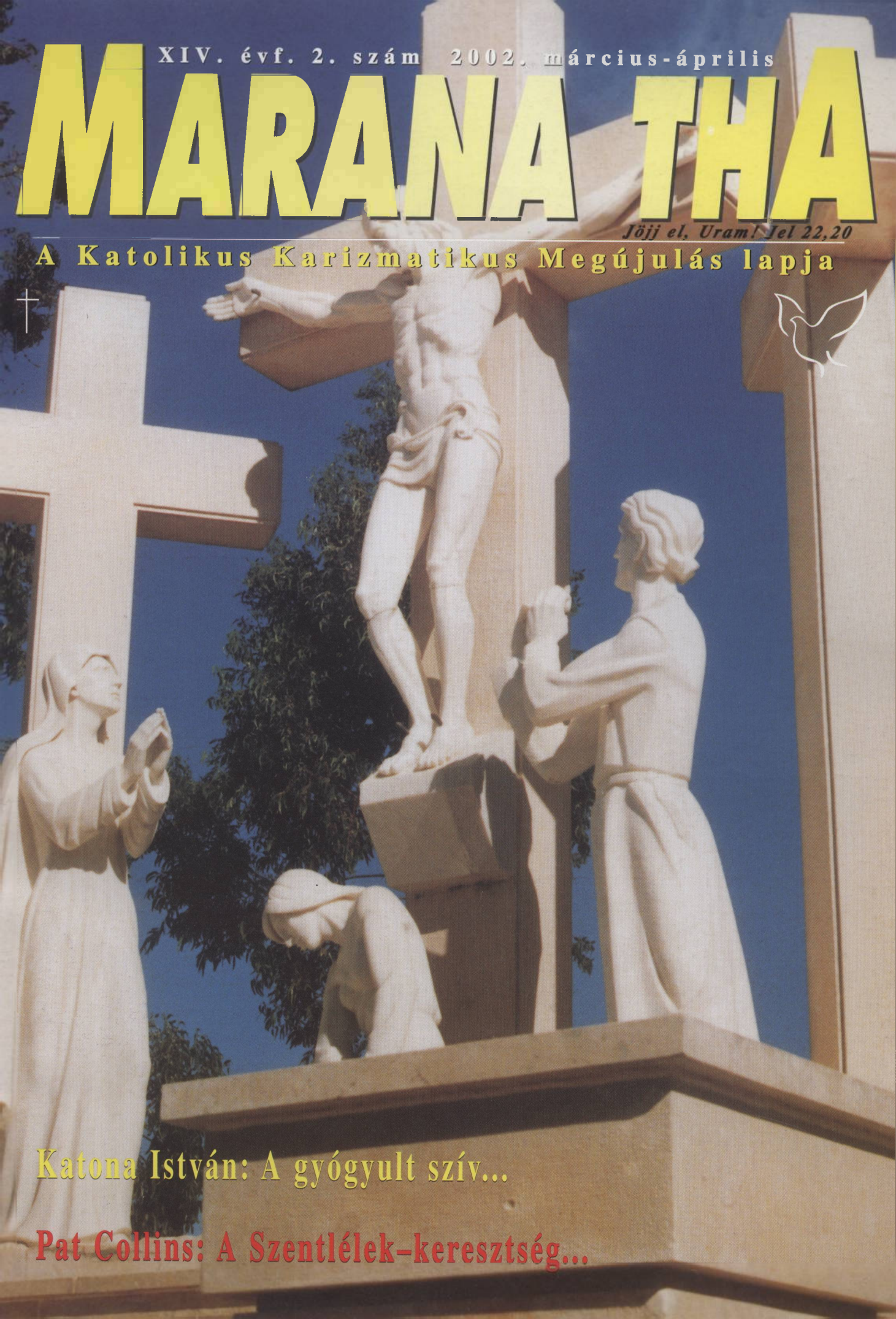
XIV. évf. 2. szám 2002. március-április

MARANA THA

Jöjj el, Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Katona István: A gyógyult szív...

Pat Collins: A Szentlélek-keresztség...

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

1. ENGESZTELŐDJ KI ÖNMAGADDAL!

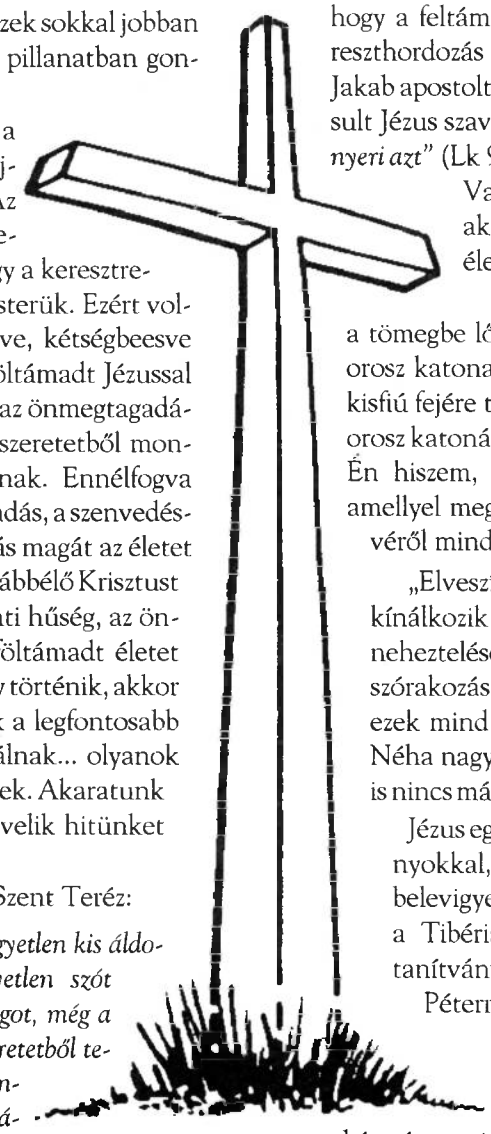
Fogadd el önmagadat, létezésed, születésed körülményeit, családi körülményeidet. Ne kérd számon Istentől, hogy ilyennek teremtett, amilyen vagy. *„Minden aggságos gondot hagyjál Rá, mert Ő gondot visel rád”* (1Pt 5,6). Utasíts el minden elégedetlenséget és adj hálát Istennek mindenért. *„Örüljetek, ha esetleg kissé szomorkodtok is a sokféle kísértés miatt, hogy kipróbált hitetek... dícséretre, dicsőségre és tiszteletre méltó legyen Jézus Krisztus megjelenésekor”* (1Pt 1,6-9). Minden elégedetlenség, zúgolódás hitellenes cselekedet. Ha értelmi-testi hiányaid keresztként nehezednek rád, *„vedd föl a keresztet és kövesd Jézust”* (Mt 16,24).

Kereszt és feltámadás

A legtöbb embernek a keresztről ez jut eszébe: szenvedés, szomorúság, reménytelenség, könnyek, fájdalom... A feltámadásról viszont: győzelem, öröm, felszabadultság, boldogságot sugárzó szemek, diadal...

Vajon szabad ezt a kettőt ennyire szétválasztani?

Vajon nem lehetséges, hogy ezek sokkal jobban összetartoznak, mint ahogy első pillanatban gondoljuk?

Amikor a keresztény ember a nagyböjtöt átéli, ebben már ott rejtőzik a föltámadás öröme is. Az apostolok nem merték hinni (pedig Jézus előre megmondta), hogy a keresztrefeszítés után föl fog támadni Mesterük. Ezért voltak olyan rettenetesen összetörve, kétségbeesve nagypéntek este. De mi már a föltámadt Jézussal egyesülve böjtölünk és vállaljuk az önmegtagadásokat. A föltámadt Jézus iránti szeretetből mondunk nemet a test kívánságainak. Ennélfogva hisszük, hogy minden önmegtagadás, a szenvedésben való kitartás, kereszthordozás magát az életet (krisztusi életet) – a bennünk továbbélő Krisztust szolgálja. Sőt az erényes élet iránti hűség, az önzetlen szeretet gyakorlása is a föltámadt életet szolgálja. Ha valakiben ez nem így történik, akkor az önmegtagadások elszakadnak a legfontosabb (legszentebb) céltól és üressé válnak... olyanok lesznek, mint a sportteljesítmények. Akaratunk erejét megmutatják, de nem növelik hitünket és szeretetünket.

Oly szépen írt erről Lisieuxi Szent Teréz:

„Nem engedek ki a kezemből egyetlen kis áldozatot, egyetlen tekintetet, egyetlen szót sem... felhasználok minden dolgot, még a legapróbbakat is arra, hogy szeretetből tegyem. Szeretetből akarok szenvedni, sőt örülni is, így fogok virágot hinteni trónusod előtt... Jézus." (Önéletrajz, 1993, 231. old.)

Nem elég ezt az igazságot csupán felismerni. Át kell élni, meg kell tapasztalni a Szentlélek által! A Lélek azért áradt ki a szívedbe, hogy „megismerd" Istent, vagyis lássad, halljad, ízleld és érintsd meg Őt.

A feltámadt Jézus is azt akarta, hogy apostolai lássák, hallják, megérintsék (vö. Szent Tamás)... hogy így megbizonyosodjanak arról a mámorító boldogságról, hogy a jövő a föltámadásé, a Krisztusban való örök együttlété. Hitük ezért soha nem merevedett formalizmusba. Hitük élet volt, eleven élet Istenben.

Ugyanekkor azt is megtapasztalták az apostolok, hogy a feltámadás utáni élet nem lehetséges kereszthordozás nélkül. Szent Istvánt megkövezték, Jakab apostolt megölték, Pált üldözték... Megvalósult Jézus szava: *„Aki elveszíti életét énérettem, megnyeri azt"* (Lk 9,23). A föltámadt életnek ez az ára! Van aki az önmegtagadások által, van aki a szeretet vértanújaként veszíti el életét.

Amikor 1956-ban a parlament előtt a tömegbe lőttek, mindenki a földre hasalt. Egy orosz katona levette sisakját és a mellette fekvő kisfiú fejére tette. A következő sortűz eltalálta az orosz katonát – éppen a fején és azonnal meghalt. Én hiszem, hogy a szeretetnek ez a gesztusa, amellyel megmentette a fiú életét, letörölt a szívéről minden bűnt és a mennyországba került.

„Elveszíteni az életet!" – milyen sok alkalom kínálkozik erre. Amikor legyőzöd haragodat, nehezteléseidet, amikor megbocsátasz, amikor szórakozás helyett mások szolgálatát vállalod... ezek mind önző éned elveszítésének alkalmai. Néha nagyon nehéz ezeket megtenni, de végül is nincs más lehetőség, ha a feltámadást akarod!

Jézus együtt vándorolt az emmauszi tanítványokkal, hogy nehezen mozduló értelmükbe belevigye a föltámadás igazságát (Lk 24,13); a Tibériás tónál halászó, fáradt, átfagyott tanítványainak reggelit készített (Jn 21,9); Péternek, aki a tagadás miatt nagyon szégyellte magát, megbocsátott (Jn 21,17). Földön tartózkodásának utolsó napjaiban is szolgált, segített, bátorított, vigasztalt. Ezt kell nekünk is tenni, ha birtokolni akarjuk a föltámadt életet. Nem lehet vándorolni a sivatagban lángoszlopok nélkül!

Lehetetlen keresztény életet élni a mindennapok hajszoltságai, támadásai, szenvedései, félelmei között az Istennel való találkozás nagy pillanatai nélkül!

Ha hiszel Jézus ígéreteiben, jelenlétében, téged váró, neked örülő szeretetében, akkor a Vele való találkozások mindig erőt adnak.

Ha hiszed, hogy:

- *„minden szál hajad számon van tartva”* (Mt 10,30);
- Isten az Ő *„tenyerébe rajzolta a nevedet”* (Iz 49,16);
- *„életét adja a juhokért”* (Jn 10,11) és megkeresi az elveszettet;
- *„teljes örömöt”* (Jn 15,11) akar adni;

benned akar lakni (vö. Jn 14,23), mert annyira szeret, akkor le tudod győzni a világ támadásait, bűneit, hitetlenségét, közönyét, amely minden oldalról fenyeget.

„Ne féljetek” (Lk 24,36) – mondta a feltámadt Jézus apostolainak. Neked is ezt mondja: ne félj, mert Én veled vagyok a világ végezetéig... ne félj, mert Én győzelmet arattam minden gonosz erő fölött... ne félj, mert Én vagyok az élet... a te örök életed!

Katona István
főszerkesztő

KRISZTUS AZ OLAJFÁK HEGYÉN

NAGYCSÜTÖRTÖK

Csütörtök este van. Jeruzsálemre leszállt a sötétség, az emberek már nyugovóra tértek. Jézus elhagyja az utolsó vacsora termét, tanítványaival átkel a Kedron patakján, hogy az Olajfák hegyére menjen. Elindul Krisztus a szenvedések kertjébe, hogy jóvá tegye a bűnt, amelyet az első ember elkövetett a paradicsomban, az örömök kertjében. Az emberek már nyugodtan alszanak házaikban és sejtelmük sincs, micsoda világtörténelmi esemény kezdődik ebben a pillanatban ott a sötét kertben, az Olajfák hegyén. **Kezdődik a mi Urunk kínszenvedése!**

Ott térdel Krisztus egyedül a sötét éjszakában! Nemcsak a bűnös emberek hagyják Őt magára, hanem még legkedvesebb tanítványai is, az a három is, akiket magával vitt a kertbe, azok is elszunyókálnak. És amint ott térdel a földön és imádkozik, valami végtelen fájdalom, valami leírhatatlan szorongás veszi hatalmába. Akiről írva van, hogy *„Ő az Atya dicsőségének legfényesebb sugara”* (Zsid 1,3), most a halál borzalmaival tusakodik. Akiről írva van, hogy *„megvilágosít minden e világra jövő embert”* (Jn 1,6), most sötét lelki vigasztalanságban küszködik. Aki a Tábor hegyén tündöklött, mint a nap és fénylett, mint a fehér hó, most letörve, összetörve vív kemény lelki tusákat.

A hold sápadtan néz Rá a faágak közt, mint nézett a paradicsomban az első ember vétkére, amely Krisztus szenvedését okozta. Nizan 14-ének éjjele volt, a tavaszi napéjegyenlőséget követő első holdtölte. A teli hold sápadt, sejtelmes fénye ráhull a térdelő Krisztus fájdalmas arcára. Mily megrendítő látvány a halálküzdelmét előre átszenvedő Krisztus alakja! Ilyet a világ még sohasem látott! A reszkető, vonagló, halálfájdalmakkal küszködő Istenember!

Fölséges pillanat volt, amelyben **Krisztus szemébe nézett a halálnak!**

Más halálraítéltnek nem ez a sorsa. Börtönben várja ugyan a halált, de nem vele készíttetik el az akasztófát, sőt nem is mutogatják neki. Az utolsó napig remél a megkegyelmezésben. Ha pedig megérkezett az államfő elutasítása, és másnap meglesz a kivégzés, akkor is utolsó óráit könnyebbé teszik!

Az Úr nem így akart meghalni! Teljes öntudattal akart szemébe nézni a halálnak. Hol voltak még a hóhérok, hol volt még a halálos ítélet – s Ő az Olajfák hegyén már végigélte a halál minden kínját!

Fájt a testi szenvedés, amely előtt állott és amelyet isteni mindentudásával már előre átérzett. Ugye, mikor az ember operáció előtt áll, már napokkal előbb izgatott, nem találja helyét s előre át- meg átéli a rá váró fájdalmakat! Az Úr nemcsak Isten volt, hanem ember is. Mint Isten, előre tudta a rá váró szenvedéseket; mint embernek pedig az Ő szívén is végignyilalt a közeli órák rettenetessége. Előre átérezte a következő órák minden gyalázatát. Mint ütnek ököllel arcába a durva katonák, mint köpdösik, rugdalják, ostorozzák, tövissel koronázzák! Érzi az ostort, a hegyes szegeket, a köteleket, a kereszt terhét. Látja a Golgotát s magát két lator közt fölfeszítve, hallja a dühös néptömeg szitkozódásait, lát-

ja Anyjának fájdalmát a kereszt tövében... Hát csoda-e ezek után, ha az emberi természet benne is megborzadt e kínok elgondolására, hogy egész testében végigremegett, és mikor már úgy látszott előtte, hogy mindenki elhagyta, kitört lelkéből egy fájdalmas kiáltás: *„Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem a pohár"* (Mt 26,39). Vigasztalásért odamegy a három apostolhoz, azokat azonban elnyomta az álom. Szegény Üdvözítőnk, magára hagyatva a fájdalmas éjszakában! Visszatér előbbi helyére, hol újra megrohanja még szörnyűbb szorongás.

Mert Krisztusnak (a bűnt soha nem ismerő Krisztusnak) a testi szenvedésnél még jobban fájt **az a beláthatatlan bűnözön**, melyet magára vett, hogy eleget tegyen értünk s amelynek minden rémsége, utálata, gyalázata most szakadt rá.

Kezdve Ádámtól egészen Krisztus Urunk idejéig, mennyi bűn ezen a világon! És Krisztus ebben a pillanatban magára vette minden ember bűnét! Azokét, akik előtte éltek. És akik az Ő idejében éltek! És akik Ő utána fognak élni a világ végezetéig! E pillanatban elvonultak lelki szemei előtt a századok, és bennük az emberek milliói az ő megszámlálhatatlan vétkeikkel: a sok gyilkosság, rablás, paráznaság, istenkáromlás, minden förtelem... És Krisztus lelke, a bűn árnyékától soha nem érintett lelke, most belenézett ennek az utálatos bűnáradatnak örvényébe és az emberiség tengernyi bűne elemi erővel zúdult az ártatlan, a soha nem vétkező Megváltóra. „Jézus Szíve, az örök Atya Fiának Szíve" – mocsárban! „Jézus Szíve, az istenség temploma" – piszok- és szennyözönben! „Jézus Szíve, legfönségesebb Szív" – a világ bűneivel tetézve!

Ő, akiről különösen kiemelte Szent János, hogy *„bűn nincsen benne"* (1Jn 3,5), most magára vállalja a világ minden bűnét. És mikor ártatlan lelkére rázúdult a világ kezdetétől elkövetett bűnök rémes áradata, akkor vált be rajta Izaiás próféta szava: *„A gonosztevők közé soroztatott. Sokaknak bűnét hordozta"* (Iz 53,12), akkor vált be rajta Szent Pál szava: *„Azt, aki nem ismert bűnt, értünk bűnért való áldozattá tette, hogy mi az Isten igazsága legyünk Ő általa"* (2Kor 5,21). És mikor a bűnök súlya alatt a földön vergődő Krisztus fölkiáltott, akkor teljesedett Szent Pál szava, hogy Krisztus *„testének napjaiban imáit és könyörgéseit nagy kiáltással és könnyhullatással bemutatta"* (Zsid 5,7).

Csak legalább lenne valaki, aki vigasztalná! Csak lenne közelében egy élő lény, aki egy bátorító szót szólna Hozzá! Mert szenvedni ugyan mindig fájdalmas, de szenvedni egyedül, elhagyatva, magunkra hagyatva, megértő s vigasztaló részvét nélkül: ez rettenetes.

Az Úr ismét feláll s a három kedves tanítványhoz megy vigaszért – **azok még mindig alszanak**.

Hát ti is alusztok? Ti, akik a legközelebb álltok hozzám? Ti, akikre leginkább számíthatnék, mikor véres küzdelmemet vívom a bűn ellen?

Vajon, nem dobban-e meg a szívünk? Uram, nekünk is szól ez a fájdalmas szemrehányás! Körülöttünk a bűn áradata zúg és sodorja magával a gyönge lelkeket – Krisztus tanítványai pedig nyugodtan alszanak. Mennyi csalafintasággal dolgozik a gonoszság, minden utcasarkon, plakátoszlopon, kirakatban, tévében, hány kikiáltója van, amint kínálgatja, erőlteti, tolja föl magát a bűn, az erkölcstelenség – Krisztus tanítványai meg nyugodtan alszanak!

Ma is itt cseng még köztünk a fájdalmas Krisztus panaszkodó szava: Hát nem bírtok egy órát virrasztani Velem? Mikor harcomat vívom a halhatatlan lelkekért, hát nem tudtok segítségemre sietni? Nézzétek, mennyien dolgoznak ma is az ördögnek! – Ki dolgozik Istennek?

Nézzétek, mint ragadja a bűn a kárhozatba ezrével a lelkeket – miért nem tudtok minden eszközt megragadni ti is, hogy hozzám találnának azok, akikért én meghaltam!...

A tanítványok alszanak – de nem alszik a Sátán! És megvívja végső párbaját az Isten Fiával.

Az Úr harmadszor is helyére megy, és most szakadnak rá a legszörnyűbb fájdalmak. Nem a testi szenvedések előérzete, nem a sok bűn, amit magára vett – nem ez volt az Ő legnagyobb szenvedése! A legnagyobb, legmarcangolóbb az a tudat volt, hogy sok emberért még ez is hiába lesz, hogy **sok emberért hiába szenvedett**! A következő percekben Júdás fog kidőlni oldala mellől, aztán a Júdások ezrei és ezrei az évszázadok folyamán – ez volt Krisztusnak legkegyetlenebb fájdalma!

Véres, szörnyű párviadal kezdődik most Krisztus és a Sátán között. Az első emberpár első eleste után hívta

ki Krisztus a Bűnt erre a párviadalra; most eljött az óra, és Krisztus megjelent a harc helyén.

De nem késik az ellenfél sem. Mintha büszke tartású, bíbor köpönyeges, magas férfi lépne elő az olajfák közül; büszkén hátraveti fejét és a halovány hold fényénél el lehet olvasni a homlokát övező korona feliratát: **Gőg!**

– Itt vagyok! Hívtál a harcra! Én vagyok a Gőg! Én kiáltottam az égben a lázadó angyalok ajkáról az Isten szemébe: „Non serviam!" „Nem szolgálok!" Én suttogtam a paradicsomban az első embernek: Egyetek arról a fáról és lesztek, mint az Isten! Én adattam ki a hatalmas uralkodókkal azt a parancsot, hogy Isten gyanánt imádják őket az emberek! Én laktam a zsarnokok szívében, mikor szemrebbenés nélkül ölettek le ezreket, irtottak ki nemzeteket! És én fogok ezután is beférkőzni az ember fejébe, hogy csak magában higgyen, csak a pénzben, csak a gépben, csak az érzékelhető fizikai világban s büszkén vesse el Isten, lélek, túlvilág, örök élet hitét. Örök siker kíséri utamat! Előttem hódolnak anyák és leányok, tudósok, politikusok, uralkodók... Hát te akarsz velem megküzdeni? Te, sápadt, reszkető, gyönge elhagyott ember? Hiába! Minden hiába...

Az Úr pedig földre esett, *„és lőn az Ő verejtéke, mint a földre hulló vérnek cseppje"* (Lk 22,44).

Véres tekintetét fölemeli Krisztus és íme... borzalom... a félhomályban újabb alak áll előtte. Kisebb, mint az előbbi, nem büszkén hordja fejét, hanem hetyke könnyelműséggel oldalt hajtja... Mintha nem is férfi volna, inkább olyan nőies körvonalai vannak. Ruhája véres, de cifra, rongyos, de drága, sáros, de parfümös... Homlokán elhervadt virágkoszorú, rajta a fölírás: **Erkölcstelenség!**

– Mi az? Mitől félsz? Mitől reszketsz? – szól rá az Úrra, arcátlan hangon. Hívtál erre a találkozóra, erre a leszámolóra: hát jöttem. Bátran jöttem: hisz enyém az egész világ! Érted? **Az egész világ!**

Enyémek már azok a kis fejletlen gyermekek, akiket a szülők még oly ártatlanoknak gondolnak, pedig egy szomszédjuk, egy barátjuk, egy olvasmányuk már régen hozzám vezette őket!

Enyémek a fiatal fiúk és leányok, akiket a plakátok, mulatóhelyek, mozik, képeslapok, olvasmányok, tévéfilmek és csábító barátok tömege csapatostul dob karjaimba!

Enyémek azok a házastársak, akik a divatos felfogásoktól megmételyezve bűntanyává teszik a családi élet szentélyét!

Sőt, enyéim még azok a fehér hajú öregek is, akik fél lábbal már a sírban állnak és még itt sem tudnak szakítani fiatal koruk erkölcsi léhaságaival.

Szodomára és Gomorrára kénköves tüzes esőt szórtál, az emberek ott is vesztek – de én megmenekültem. S most enyéim a színházak, enyéim a paloták, enyéim a kunyhók, enyéim az emberi nemből egész légiók...

Metsző gúnnyal rikított bele a csendes éjszakába a rettenetes beszéd; az Úr pedig megvonaglott borzalmában és fölkiáltott: *„Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár"* (Mt 26,39).

Mit mondasz, Úr Jézus?! Hogy múljék el Tőled ez a pohár? Hát nem azért jöttél a földre, hogy ezt kiürítsed! Kiürítsed egész keserű fenekéig! Miért fáradtál 33 éven át? Miért tűrtél annyit? Nem ezért a pohárért, a halálszenvedésnek ezért a keserű pillanatáért? És Uram, Te most remegsz? Uram, Te most menekülni akarsz? Te mondtad egyszer: *„Aki kezét az ekére tévén, hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára"* (Lk 9,62) – és most Te vonakodsz? Most jött el a mi megváltásunk döntő pillanata: mi lesz belőlünk, ha Te most gyöngének bizonyulsz! Uram, csak most ne, csak most, a végső pillanatban ne légy gyönge! El ne dobd a keserűség kelyhét... mert akkor mi lesz belőlünk?...

...Nem! Nem dobta el! Földre zuhant szörnyű harcában, vérében ott feküdt a földön, de vonagló ajkával mégis kierőltette az imát: *„Mindazonáltal, ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint Te!"* (Mt 26,39)

Krisztus elfogadta a keresztet – és megváltásunk biztosítva volt!

...És most ott fekszik az Úr, kimerülten, végignyúlva a hideg földön, körülötte véres a föld, a fű – és most odalépek mellé, szeretném megcsókolni.

Jézus életében három csókról tudunk.

Nagycsütörtök éjjel az áruló Júdás odalépett Krisztus elé, hogy a katonák kezébe adja, és megcsókolta Őt: „Üdvözlégy, Mester!" Mily meggyalázása ennek a szent szimbólumnak! A csók a szeretet jele, a csók a tisztelet jele – mi lett belőle Júdás ajkán! Az áruló csókja!

Aztán megcsókolta Krisztust, az Ő szent lábait csókjával halmozta el Mária Magdolna. Mikor ennek a széttépett léleknek mélyén fölsírt a vágy a bocsánat után, odavetette magát az Úr lábai elé, és könnyeivel öntözte, hajával törülgette és csókjával halmozta el. A bűnbánat csókja!

A harmadik csók – az Evangélium ugyan nem említi, de ki nem találná egész természetesnek, hogy így volt – a harmadik csók a Szűz Anya csókja volt; az ő áldott fájdalmas csókja, amikor halott fiának hófehér testét levették a keresztről s ölébe helyezték. A tiszta szeretet csókja!

Három csók! Testvérem, te melyikkel akarod az Urat megcsókolni?

Júdás csókjával? Annak az embernek a csókjával, akinek lelkében a bűnök tömege nyüzsög, de kifelé adja a jót, adja a szentet s megcsókolja az Urat? Nem, ennyire mégsem süllyedtem! Nem leszek áruló!

A Szűzanya csókjával? Ó, ha erre szabadna gondolnom! De ki merné magát, ki merné bűntől annyiszor megtépett lelkét a Szűzanya szeplőtelen bűntelensége mellé állítani?

Hát hogy csókolom meg Krisztust? Áruló csókkal nem akarom, a bűntelen szeretet csókjával nem tudom – nem marad más hátra, mint Magdolna csókja, a bűnbánat csókja, a bűneit siratói lélek csókja!

Térdeljünk halk némasággal a földre borult Krisztus szenvedő alakja mellé.

Úr Krisztus! Nézd, mi vagyunk itt. Állj fel, emelkedjél fel: nézd, mi vagyunk itt melletted. Eltűnt a Gőg fennhéjázó kísértete, el az Erkölcstelenség vigyorgó arca – mi vagyunk itt körülötted, Előtted térdelő, hálás gyermekeid. Mi, akiknek bűnös élete, gőgje s erkölcstelensége ránehezedett tiszta lelkedre az Olajfák kertjében, de akiknek bűnéért mégis helytállottál...

Hogy milyen volt a múltunk, kérünk, felejtsd el!

Milyen lesz a jövőnk?

Ígérjük, Úr Jézus, hogy értünk... nem hiába hullott szent véred... azon a szomorú, sötét, fájdalmas éjszakán.

T.T.

A gyógyult szív képes az öröm továbbadására

1. Belső gyógyulás és öröm

Szeretnélek buzdítani benneteket az örömre! Nagyon fontos, hogy a mindennapi élet gondjai között is tudjatok örülni **egymásnak**, örülni a **gyermekeknek** és örülni **Istennek**.

Az örvendező szív nem képes a veszekedésre, a támadásra, hiszen az öröm forrása a **belső béke** és a **szeretet**. Ahhoz, hogy erre mindig képesek legyünk, **gyógyulásra** van szükségünk. Az egyházatyák annyira komolyan vették ezt a dolgot, hogy egyenesen így fogalmaztak: **ha a hit nem gyógyít, akkor az nem igazi hit**. Jézust orvosnak nevezték, aki a bűntől megsebzett szívet bekötözi és meggyógyítja. Az Egyházat kórháznak nevezték, ahol a szentségek és az Ige által az ember Isten gyógyító kegyelmeiben részesül.

Az a szív, amely nem akarja tudomásul venni, hogy gyógyulásra van szüksége, vagy megkeményedik, vagy pótkielégüléseket keres (akár ételben vagy italban), vagy reménytelenségbe, szomorúságba, közönybe süllyed. Mind a három a szeretet halálát vonja maga után. Akiben pedig meghal a szeretet, az nem képes boldogságot adni és nem képes befogadni a boldogságot.

Ezért nagyon fontos, hogy **vágyakozzatok a gyógyulásra**!

Ismerjétek fel, hogy **Istentől kapott küldetésetek egymás gyógyulását szolgálni** és vigyázni arra, hogy **újabb sérülést ne okozzatok egymásnak**.

2. Mi sérül meg bennünk?

Ha az ember lényét ábrázolni akarjuk, akkor **három egymásban elhelyezkedő kört** kellene felrajzolnunk. A **külső kör**höz tartozik **az ember teste és érzékeinek a működése**. A **belső kör**höz tartozik **az érzelmi és értelmi működés**; a **legbelső kör**höz tartozik **a hit világa**, az a pont, ahol **Istennel folytatunk párbeszédet**, és amely hordozza bennünk az örökkévalóság titkát. Mind a három körben lejátszódnak események és azok hatással vannak egymásra.

Amikor megtérünk és alárendeljük magunkat Jézusnak, akkor lehetővé tesszük számára, hogy Szentlelkével áthassa mind a három kört és irányítson bennünket. Amikor Isten belép a legbelső körbe, akkor világosságával eláraszt bennünket és ez örömként jelentkezik a következő körben és testi valónkban is új erőt, lendületet tapasztalunk.

Aki nem hisz, annak a legbelsőbb köre üres és az üresség szomorúsága hat a további körökre. Ezt az üres-

séget bűnökkel, bálványokkal, szenvedélyekkel próbálja betölteni, de eredménytelenül.

Amikor **belső sérülés**ről beszélünk, akkor elsősorban érzelmi sérülésekről van szó. Történt egy családban, hogy állandósultak a veszekedések. A gyerekek egyre rosszabbak, engedetlenebbek lettek. A szülők elmentek egy pszichiáterhez, aki felírta a szokásos gyógyszereket. Ezek hatására a házastársak nem veszekedtek egymással, mégis rossz maradt a családi légkör. A gyerekek egyáltalán nem változtak. Törték a fejüket a szülők, hogy hol lehet a probléma. Egy barátjuk felismerte a baj gyökerét. A szülők idegileg rendbejöttek, de a gyerekeknek továbbra sem adtak kedvességet, szeretetet, együttlétet és azok megmaradtak az elutasítás okozta sérülésben. Ezért továbbra is engedetlenek és rosszak maradtak.

Meg kell gyógyulni érzelmeinknek és Istennel való kapcsolatunknak, hogy boldogságot sugározzunk és azt be is tudjuk fogadni!

Ha egy **negatív érzelmet** – mondjuk haragot – hordozunk magunkban hosszú ideig, az fizikai állapotunkat is leronthatja. A szakemberek azt mondják, hogy a ráknak és a szívbetegségeknek az lehet az oka, hogy valaki hosszú ideig haragvó érzelmeket táplált magában vagy szorongó érzései voltak. Ezért gyógyulásunk érdekében meg kell keresni az okot, ami kiváltotta a negatív érzelmet és meg kell bocsátanunk. Sőt azt is meg kell tanulnunk, hogy egy gyakran előforduló feszült állapotot hogyan adjunk oda az Úr kezébe. Mert egyedül Neki van hatalma a szívek felett és a világ eseményei fölött. Minél jobban halmozódnak bennünk a feszültségek, annál inkább kerülünk egy idő után robbanásveszélybe. Nem érdemes eddig elmenni. Az élet túl rövid ahhoz, hogy semmiségek miatt tönkretegyük. A mi kezünkben van a döntés! Élhetünk boldogan egyre gazdagabb, örömöt sugárzó egyéniséggel – de ennek a fordítottja is lehet, élhetünk elkeseredetten, boldogtalanul, szomorúan. Mindez attól függ, mennyire szereted Istent és menynyire viszed Hozzá belső sérüléseidet.

3. Miért vagyunk sérülékenyek?

A **bűn** miatt! Az első ember teljesen nyitott volt szellemében Isten iránt. Gazdag és boldog szeretetkapcsolatban élt Vele. Mindenben elfogadta irányítását, mert bízott abban, hogy a legjobbat akarja neki. Látta és hallotta Őt, ahogy a Szentírás megfogalmazta, ami annyit jelent, hogy mindig az Ő jelenlétében élt. Nem a világtól kapott ösztönzéseket, hanem Istentől. De amikor elkövette a bűnt, akkor megszakadt ez a gazdag szellemi kapcsolat, és az ember legbenseje sötét lett: ettől kezdve nem volt belső iránytűje, ami megmutatta volna, hogy mi a jó és mi a rossz. Ha megismerte a jót, nem tudott kitartani mellette és bizalmatlan lett Isten iránt.

A személyes bűn és mások bűne újra és újra sebeket okoz az emberben. Jézus kereszthalála által újra Isten gyermekei lehetünk. Helyreállhat az a gyógyító kapcsolat Isten és ember között, amiből öröm és boldogság fakad. Ezért a belső gyógyulás érdekében időről időre felül kell vizsgálni, van-e valami, ami akadályozza benned Isten életét? Van-e benned lázadás Isten akaratával szemben?

Hallottam, hogy valakinek fogyatékos gyermeke született. Először tele volt a szíve lázadással. De amikor fölismerte, hogy a beteg gyermek által mindenki növekedett a gondoskodó szeretetben a családban, akkor megnyugodott. Rájött, hogy fogyatékos gyermeke a legnagyobb áldás lett. Ezeket a belső rejtett lázadásokat és elégedetlenségeket jó elmondani egymásnak, hogy Isten gyógyító szeretete egymáson keresztül működni tudjon. A férj és feleség az esti imában átélheti minden nap a kiengesztelődést, az elfogadást és Isten szerető, gondoskodó jelenlétét.

Ne féljetek egymás előtt megfogalmazni belső sebeiteket. Nem kisebbek lesztek a megvallás által, hanem nagyobbak, mert így tudtok megnyílni mélyebben egymás és Isten szeretete előtt.

4. A megbocsátás szerepe

A belső gyógyulásban központi szerepe van a **megbocsátásnak**. Nemcsak szavakat jelent ez, hanem egy belső kiengesztelődést, ami a kegyelem műve. Minden megbocsátáshoz kérnünk kell a Szentlélek segítségét, hogy szívünkből elmúljon minden harag, bosszúvágy, neheztelés és létrejöjjön újra a teljes egység azzal, aki megbántott.

A megbocsátás vonatkozhat Istenre is. Amikor rajtakapod magad, hogy elégedetlen vagy sorsoddal, megélhetéseddel, képességeiddel, testi-lelki adottságaiddal, akkor valamilyen szinten haragszol Istenre. Bocsáss meg Neki, hogy ilyennek teremtett és ilyen körülmények közé helyezett!

Előfordulhat, hogy meg kell bocsátanod szüleidnek is. Felismered, hogy rosszul neveltek, kevés szeretetet

kaptál tőlük, nem törődtek igazán veled, gyakran megbüntettek ok nélkül. Ezek mély sebek lehetnek, melyeket Isten elé kell vinni és így a megbocsátás erejével meg lehet szabadulni rossz hatásuktól.

Az is lehet, hogy valaki önmaga ellen fordul. Magát vádolja, hogy szerettei bajba kerültek. Éveken keresztül megterheli az önvád keserűsége. Jézus ez alól is fel akar szabadítani. Segít, hogy magadnak is meg tudj bocsátani azáltal, hogy elfogadod Isten bocsánatát. Így tisztul a szív, fokról fokra és lesz egyre erősebb, míg végül eggyé válik Istennel.

Gondolj a tékozló fiú történetére. Mikor nem kapott ennivalót még a disznók eledeléből sem, akkor döbbent rá, hogy mit tett. Vádolni kezdte tékozló magatartását, apjának megbocsátott, hogy nem engedte teljesen szabadjára... Most már csak arra vágyott, hogy szolga legyen az apai házban. Megszületett szívében a bizalom és elindult, hogy megvallja bűnét apja előtt és kérje bebocsátását az atyai házba. Milyen nagy volt a meglepetése, hogy apja kitárt karral fogadta és lakomát készített számára. Így vár minket is a mi szerető Istenünk. Minél jobban hiszünk Istenben, annál inkább Rá merjük bízni fájdalmas sérüléseinket.

Isten az a szilárd pont az egész világmindenségben, akihez mindig oda lehet fordulni, aki a legjobban szeret minket, és aki a legjobban akarja boldogságunkat. Az egész világ felfordulhat, de Isten mindig Isten marad. Benne nem lehet csalódni, Ő nem akar senkit átejteni, megcsalni, Ő mindig szerető Isten marad, aki Krisztusban feláldozta magát érettünk.

Ahogy a gyermek átadja fájdalmait édesanyjának, ezzel a bizalommal lehet az Úrhoz járulni és kérni gyógyító szeretetét.

Előfordulhat, hogy vannak nagyon fájdalmas események, amelyek nem akarnak változni. Ilyenkor is tehetünk egy-egy lépést minden nap Isten felé, ahogy az emmauszi tanítványok is tették. A kereszt látványa nagy sérülést okozott bennük. Elveszítették minden reményüket, csalódottnak érezték magukat és talán haragudtak Istenre is. Jézus melléjük lépett és elmagyarázta nekik, hogy mindennek így kellett történnie. Végül fölismerték a feltámadt Urat és megszületett bennük az élő hit öröme. Ez az, amit az Úr a ti szívetekben is fel szeretne gyújtani. A megbocsátáson és Isten szeretetének befogadásán keresztül szeretné meggyógyítani a szíveteket.

A férj és feleség, vagy a szülők és a gyermekek hangosan kimondott és saját szóval megfogalmazott imáján keresztül vagy az imacsoportban minden nap tanúi lehettek a csodának: Isten gyógyító szeretetének, amely boldoggá akar tenni benneteket.

Katona István

»Ujjong az ajkam és dicsér a szám«

TANÚSÁGTÉTEL

1997 tavaszán, egy évvel azután, hogy 24 évesen először járultam szentáldozáshoz, otthon imádkoztam a szobámban. A Szentírásból olvastam fel, majd a saját szavaimmal kezdtem el imádkozni. Egyre inkább a dicsőítés került előtérbe, s ezúttal hosszabbra is nyúlt a beszélgetésem az Úrral a szokásosnál... ekkor ugyanis valami egészen új dolog történt velem, olyan, ami eddig soha: mélyről, a szívemből, „ahonnan" imádkoztam, ragyogó, aranyos szavak fakadtak fel és törtek elő. A Pünkösd igazi valósággá: JELENNÉ vált számomra!

Megelevenedtek a zsoltár szavai: *„Szinte zsírral és kövérséggel telik el a lelkem, ujjong az ajkam és dicsér a szám"* (Zsolt 63,6).

Egy új, dallamos, játékos, lendületes nyelven kezdtem el magasztalni a Mindenség Urát. Erővel teljes szavakat mondtam ki, olyan szavakat, amelyeket nagyon-nagyon jólesett kimondani, s amelyeket egyúttal valahogy meg is értettem, bár nem magyarul, vagy egy általam tanult más nyelven hangzottak el. Ez a beszéd csakis Istenről és csakis Hozzá szólt, az Ő fenségéről és dicsőségéről. Ekkor nyilvánvalóvá vált számomra: milliárdszor milliárd szó van az Isten dicsőségére, fenségére, magasztosságára, hatalmára, s ezeket mind-mind boldog gyönyörűség kiejteni (ki mondta, hogy a mennyország unalmas?).

Valahogy ezek a szavak jól körülhatárolt jelentéssel bírtak számomra, s ha akartam volna (akkor ez persze eszembe se jutott), az anyanyelvemre nagy nehezen, sok magyarázó körülírással le is tudtam volna fordítani őket. Talán hosszú oldalakat is megtöltöttek volna ezek a fordítások.

Szokatlan, de valahogy mégsem idegenszerű, sőt inkább nagyon is „emberközeli", bensőséges és meghitt élmény volt ez számomra az Úrral, olyan tapasztalat, amely egész lényemet, szívemet, lelkemet, testemet áthatotta s talán át is alakította. Mégsem az élmény hangsúlyos, hanem az Isten gyengéd, gondviselő szeretete, amely akkor így nyilvánult meg számomra: az ajándék az Ajándékozóra irányította a tekintetemet.

Egy jó órát is eltarthatott a dolog, s érdekes módon csak utólag eszméltem rá, hogy mi is történt velem tulajdonképpen.

Akkoriban még semmilyen kapcsolatom nem volt Szentlélekben megújult közösségekkel, sőt talán – tájékozatlanságom miatt – egy kis előítélettel is viseltettem irántuk. Éppen ezért ami történt velem, azt akkor még nem hoztam összefüggésbe a Bibliában leírt nyelveken szólás adományával.

Ezután csaknem egy esztendőnek kellett eltelnie, amíg egy megújult imaközösségben, amelyet éppen a nyelvima ottani jelenléte tett hitelessé számomra, újra el nem kezdtem így imádkozni.

Nem érdemeltem ki semmivel, és nem is törekedtem Istennek erre az ajándékára (ez nem azt jelenti, hogy ne lehetne alázattal ezért imádkozni), s amikor megkaptam, sajnos egy időre el is temettem, mivel nem tudtam, mi is ez tulajdonképpen, és akkor sehogy sem illett keresztény életembe (körülöttem senki sem imádkozott így).

Ma személyes imaéletem egyik gazdagító eleme a nyelveken-szólás. Úgy látom, hogy a Szentlélek kedves ajándékáról, gyengéd érintéséről van szó: Isten jelenlétéről a megtért keresztény ember életében.

Gyermeki bizalommal lehet kérni az Úrtól, hiszen minden bizonnyal közelebb visz hozzá, de aki nem imádkozik így, hiányt ezáltal nem szenvedve ugyanúgy követheti s imádhatja Krisztust.

Nem az imaformák, illetve az imádság technikái a lényegesek, hanem az, hogy rendszeresen, s odaadással imádkozzunk, s éljük szentségi életünket.

Hála és dicsőség az Úrnak – ezért az ajándékáért is, de legfőképpen azért, hogy Ő a mi életünk – mindörökkön örökké! Ámen.

Csaba

»Megadja neked szíved kéréseit«

TANÚSÁGTÉTEL

A mennyei Atya azzal ajándékozott meg minket, hogy az élet legapróbb részleteiben is észlelhetjük Őt, és megtapasztalhatjuk gondoskodó szeretetét. Ezt tanúsítja ez a nyúlfarknyi történet, amely valójában számomra mégis sokat jelentett.

Novemberben három hétig betegállományban voltam.

Mielőtt elmentem, hallottam, hogy decembertől munkahelyemen átszervezés lesz.

Gyógyulásom, pihenésem közben átsuhant az agyamon: milyen jó lenne, ha könnyebb munkát kapnék, ugyanis éjszakáztam. Tehát munkakörülményeim és koromnál fogva (59) is jól esett volna.

Gyógyulásom után munkára jelentkeztem.

Közölték velem, hogy elsejétől nem kell éjszakáznom, ami azt jelentette, munkám is lényegesen kevesebb lesz, hiszen éjszaka van a legerősebb forgalmunk.

A jó hír örömére kifejtettem egyik vezetőmnek (aki néha meghallgatott) álláspontomat, és azt mondta, nem hisz a csodákban, más hitetlenek azt is mondják: véletlen szerencse.

Én azt mondom: a gondviselő Isten végtelen szeretetének megnyilvánulása. Azé az Istené, aki a röpke gondolatot, vágyat is érzékeli és reagál rá. (István atya is idézte: *„Ismered gondolataimat..."* – 139. zsoltár.)

Karácsony előtt, amikor elköszöntem említett vezetőmtől, azt mondta: „Nem tudom, mi az, de úgy érzem, **valami elindult bennem**."

Köszönöm, Uram, hogy mindig gondod van gyermekeidre, és szüntelen ajándékozol minket, engeded, hogy megtapasztaljuk szeretéted a kicsinek tűnő, ám mégis hatalmas, számunkra oly fontos dolgokban is. Ámen.

Ábel József

A SZENTLÉLEK-KERESZTSÉG A SZENTEK ÉLETÉBEN

Pat Collins C.M. atya – a dublini All Hallows Egyetem oktatója és lelkigyakorlatok vezetője – bemutatja három híres szent Szentlélek-keresztség élményét és leírja annak hatását az életükre.

A Szentlélek-keresztségről szóló 5 ponttal szeretném kezdeni:

1. A Szentlélek-keresztség a keresztség/bérmálás szentségének **lényegét** fejezi ki, és minden keresztény számára nélkülözhetetlen.
2. Míg a Szentlelket sokan **szentségi** úton kapják meg a keresztségben/bérmálásban, addig mások tapasztalati úton, a Szentlélek-keresztségben.
3. Ez a különleges kegyelem egy **megtérési** ajándék, amely által új és jelentős **nyitottságot** kapunk a Szentlélek ereje és ajándékai felé.
4. A Szentlélek-keresztség nem csupán egyszeri **esemény**, hanem egy folytonos átalakulási **folyamat**ot indít el az emberben.
5. Ez a Szentlélekkel való töltekezés mélyülhet és erősödhet a későbbiekben bekövetkező kiáradások által. Ennek eredményeképpen a Lélek új módon fog **lakni** bennünk, hogy képesek legyünk új módon **cselekedni**, például Krisztusért nehéz feladatokat vállalni, vagy gyógyításokat, csodákat véghezvinni.

Mivel a Szentlélek-keresztségnek ilyen központi szerepe van a keresztény életben, azt szeretném érzékeltetni, hogy a keresztények az Új szövetség kezdete óta mindig is megtapasztalták az áldásnak ezt a formáját, és annak jellemző hatásait. Egyes tudósok, mint például Killian McDonnell, világosan bemutatták, hogy ez a tapasztalat **általános volt** az első nyolc században. A szentéletű emberek életét olvasva azt gyanítom, hogy sokan közülük a kilencedik század után is átélték a Szentlélek-keresztséget. Erre három példát szeretnék bemutatni.

Loyolai Szent Ignác (1491-1556)

Jézus Társaságának alapítója katonaként kezdte pályafutását. Jobban kedvelte az emberi, mint az isteni dicsőséget. Később megsebesült egy csatában. A lábadozás időszaka alatt kezdett érdeklődni a lelki élet iránt.

Önéletrajzában Ignác leírja lelki ébredését:

„Egyszer éppen egy templomba igyekezett, Manresatól körülbelül egy mérföldnyire; azt hiszem, a templom neve Szent Pál volt. Az út a folyó mellett haladt. Ahogy ott ment, áhítatban elmélyülve, leült egy rövid időre, arccal a folyó felé, amely mélyen alatta folyt. Amint ott ült, értelmének szemei kezdtek megnyílni; bár nem volt látomása, mégis megértett és megismert sok mindent, lelki dolgokat, hitbeli és tanításbeli dolgokat. Ez egy olyan jelentős megvilágosodás volt, hogy minden újnak tűnt a számára. Nem tudta felsorolni az akkor megértett részleteket, pedig igen sok volt, kivéve azt, hogy értelmében nagy világosságot tapasztalt. Olyan volt, mintha egész élete során, a hatvankét év alatt, az Istentől kapott összes segítséget, és a megszerzett összes tudást összegyűjtötte és összeadta volna; sőt úgy érezte, hogy mindez kevesebb volt, mint az, amit ő abban az egy pillanatban kapott."

Ez a misztikus tapasztalat döntő fordulópont volt Ignác életében. A későbbiekben hatással volt lelkiségének és apostoli hivatásának legjellemzőbb vonásaira. Úgy hiszem, hogy a szent lelki áttörésének a leírása megfelel a Szentlélek-keresztségnek.

Szent Louise de Marillac (1591-1660)

Az Irgalmas Leányok társalapítója mindig is elkötelezett keresztény volt. Szinte skrupulózus módon szentelte magát a szegénységnek, az imádságnak és a lelkiismeretességnek.

Harminckét éves korában egy személyes válságon ment keresztül, melynek során három dilemmával kellett szembenéznie.

El kell-e hagynia férjét ahhoz, hogy egyházi hivatásának élhessen? El tudja-e szakítani azt az erős kötelé-

ket, ami a lelki vezetőjéhez köti? Végül, hogy az emberi lélek valóban halhatatlan-e?

Ez a nyugtalanság jó ideig tartott.

Történt aztán, hogy 1623. június 4-én, Pünkösd vasárnap, amikor az Eucharisztiához járult, nagy erővel leszállt rá a Szentlélek.

Elmondta, hogy ennek a lelki ébredésnek az lett az eredménye, hogy:

„az értelmem azonnal megszabadult minden kétségtől."

Megértette, hogy a férjével kell maradnia. Kérdései a lélek halhatatlanságával kapcsolatban megszűntek. Megszületett benne a békesség a vezetőjével kapcsolatban is. Isten valami módon az értésére adta, hogy valaki mást fog küldeni a számára.

Évekkel később, 1645-ben elmondta, hogy a pünkösdi élmény eredményeként képessé vált arra, hogy szívből jövőbb módon oda tudja magát adni Istennek.

A Szentlélek-keresztséget követően Louise egy szokatlanul erős elkötelezettséget érzett a Szentháromság harmadik személye iránt. Minden reggel azzal a szándékkal kezdte a napot, hogy élete a Szentlélek akaratát tükrözze.

„Segítségül hívom a Szentlélek kegyelmét" – jelentette ki –, *„hogy ebben a kegyelemben bizakodva kérem, hogy az Ő akarata teljesedjék be rajtam, ez a szívem egyetlen kívánsága."*

Egy más alkalommal azt mondta, hogy minden évben hosszú lelkigyakorlatot szeretne tartani Pünkösd ünnepe előtt.

Hitének szemszögéből nézve nem is meglepő, hogy Louise ezt a megdöbbentő megfigyelést tette:

„Életünk összes rendezetlenségét az okozza, hogy elmulasztjuk odaadni önmagunkat Istennek, és így nem kapjuk meg a Szentlelket."

Lisieuxi Szent Teréz (1873-1897)

Anyja halálát követően Teréz egy nyilvánvalóan odaadott, de neurotikus leány volt. Kilenc éves korában részben meggyógyult pszichológiai problémáiból, amikor a Mi Asszonyunk megjelent neki, teljesen azonban csak 1886-ban, a karácsonyi éjféli misén gyógyult meg. Akkor a túlérzékeny tizenéves leánynak egy, az egész életét megváltoztató vallási élményben volt része.

Teréz ezt az éjszakát megtérésének és megvilágosodásának éjszakájaként emlegette.

„Az irgalom utat talált a szívemhez" – állapította meg –, *„és arra hívott, hogy feledkezzek el önmagamról, és egyszerűen tegyem azt, amit Isten kíván tőlem."*

Meg vagyok győződve arról, hogy Teréz megtapasztalta a Szentlélek-keresztséget.

Később azt mondta:

„Nagy vágy volt bennem, hogy a bűnösök megtéréséért munkálkodhassak."

Ez után az áttörés után nem volt már olyan rendkívül érzékeny, és érzelmeit jobban ki tudta mutatni. Egyszer hallott arról, hogy egy elítélt gyilkosra a kivégzés vár. A férfi két asszonyt és egy gyereket ölt meg egy rablás során.

Teréz azt mondta:

„Minden jel arra mutatott, hogy megrögzött bűnösként fog meghalni."

Teréz újra és újra imádkozott a halálraítélt férfi megtéréséért.

Kijelentette:

„A szívemben úgy éreztem, hogy biztosan nem fogunk csalódni."

A kivégzést követő napon Teréz azt olvasta, hogy éppen mielőtt lefejezték volna, Pranzini észrevette, hogy egy pap áll a közelében, kezében kereszttel. Felkiáltott, hogy: „Gyorsan, nyújtsa ide a keresztet", és háromszor megcsókolta azt. Néhány másodperc múlva lefejezték. Terézt az a hit vigasztalta, hogy az imái végül is meghallgatásra találtak. Tanúságot tett arról, hogy „Isten válaszolt az imádságára, még pedig szó szerint". Nem sokkal ezután belépett a karmelitákhoz.

Továbbra is Szentlélekkel, bizalommal, várakozó hittel teli életet élt, egészen 24 éves korában bekövetkezett haláláig.

KÖVETKEZTETÉS

E beszámolók mindegyikében a nyugtalanság és a vágyakozás idejét a lelki felkenés követte. Láthatóan mindegyikük összhangban van a fent említett pontok közül néhánnyal (2-5).

A három tapasztalat következménye nem csak az Isten bennünk lakásának új élménye volt, hanem nagyszerű cselekedetek is, amelyeket gyakran kísértek szokásos vagy rendkívüli karizmák.

Pat Collins C.M.

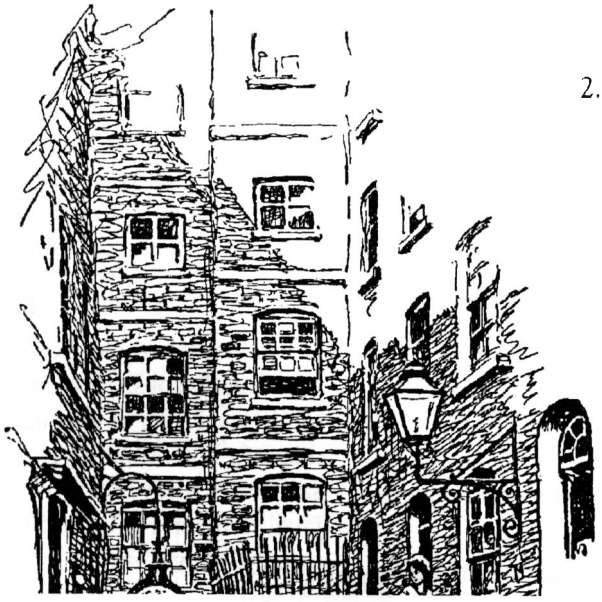
(Az ICCRS engedélyével közöltük.)

»Légy hű mindhalálig!«

– A szmirnai gyülekezethez írt levél (Jel 2,8-11) –

A levél buzdítását három mondatban lehetne összefoglalni: „ismerem üldöztetésedet és szegénységedet" – „légy hű mindhalálig" – „neked adom az élet koronáját". Jézus együttérez mindennapi megpróbáltatásaiddal. Kegyelmet ad, hogy hűséges maradj Hozzá, mindig számíthatsz Rá! A legnagyobb jutalmat adja neked, részesíteni akar királyságában örökre.

Szmirna Lydiának régi, híres városa. Helyzete szerencsés: a kelet felé húzódó kereskedelmi út mentén, Kisázsia nyugati tengerpartján fekvő élénk kereskedőváros, forgalmas kikötő. A római császárok kegyeltje, Jeruzsálem eleste óta sok zsidó lakik benne, akik kiváltságokat élveznek. A város szépítésére 10.000 dénárt adtak. Az itt talált pénzek és feliratok szerint Szmirna „Ázsia első városa", de legszebb városa is, mint a feljegyzésekben olvassuk. „A szépség városa, melynél szebbet a Nap sohasem mutatott az emberiségnek."

A város igyekezett megmutatni háláját a császár kegyeiért. A mithridatesi háború idején a szmirnaiak saját öltözékük darabjait küldték el a sokat nélkülöző római seregnek. Szmirna hűsége híres volt, az első templomot építette Róma isteneinek. Hatalmas könyvtára, legnagyobb színháza volt Ázsia provinciáiban.

A gyülekezet alapításának körülményeit nem ismerjük. Nevét itt említi először az Újszövetség. Nem bizonyos, hogy a könyv írása idején Polykárpos lett volna a gyülekezet püspöke, aki 155. február 23-án, 86 éves korában szenvedett mártírhalált.

A gyülekezet történetéből egyet bizonyosan megállapíthatunk: a gyülekezet üldöztetésének hátterében ősi, vallásukat őrző zsidók állnak, akik megtesznek mindent azért, hogy meggyőzzék Rómát: a keresztények üldöztetésének szükségességéről. Ignác szerint a keresztények legnagyobbrészt zsidó eredetűek. Ez is egyik oka a gyülekezet szenvedésének. A levél az élethalál kérdése körül forog. A gyülekezet a levél írásának idején szorongattatásban volt, és további szenvedéseknek nézett elébe.

I.

A gyülekezet próbatételéről a levél három dolgot mond el.

1. Szól a gyülekezet **nyomorúságáról** (thilipsis = nyomás, szorongattatás, üldözés). A próbatételek nyomása nehezedik a gyülekezetre és hitében támadja meg.
2. Szól a gyülekezet **szegénységéről**. Az Újszövetségben Krisztus követése és a szegénység egybetartozik. *„Boldogok a szegények"* – mondja Jézus (Lk 6,20). Pál azt írja a korintusiaknak, hogy bár szegények, de sokakat gazdagítanak (2Kor 6,10). Jakab arról ír, hogy Isten a szegényeket választotta ki a világból, hogy gazdagok legyenek hitben (Jak 2,5). Meg kell néznünk pontosabban a görög szót, amellyel a szöveg a szegénységet kifejezi. A görögben két szó használatos erre: **penia**, azt az állapotot jelenti, amikor az ember nem gazdag, nincs feleslege, de saját keze munkájával tud gondoskodni a szükségesekről; **ptocheia** viszont az abszolút szegénységet jelenti. Az embernek azt az állapotát, amikor nincsen semmije. A szöveg a gyülekezet szegénységét ezzel a szóval fejezi ki. Valószínű, hogy a gyülekezet nagyrészt rabszolgákból állott. Szegénységük oka lehetett az is, hogy gyakran elrabolták javaikat. A gyülekezet (a keresztények) számára nem volt könnyű az élet ott.
3. Szól a gyülekezet **bebörtönzéséről**: A Sátán némelyeteket tömlöcbe vet majd, hogy megpróbáltassatok! A megpróbáltatás (peiraemos) tíz napnyi időtartamával nem szó szerint veendő időmeghatározást ad, hanem azt az ígéretet, hogy a próbatétel csakhamar véget ér. Ez a prófécia egyszerre óvás és ígéret. Az üldöztetés abban az időben legtöbbször a bebörtönzést jelentette. A keresztény

ember bizonytalanságban élt. Bármikor megvádolható volt azzal, hogy felségsértő, az impérium ártalmas ellensége. A bebörtönzés abban az időben sok esetben a halál előszobáját jelentette. A fogoly addig volt a börtönben, míg elő nem vezették a vesztőhelyre. A kard állandóan a feje felett volt.

II.

Az üldözés mögött sok esetben a hatóságokat a keresztények ellen feltüzelő zsidók állottak. Ez történt Antiochiában (ApCsel 13,50), Ikóniumban (ApCsel 14,2), Lystrában (ApCsel 14,19), Thesszalinikában (ApCsel 17,5). Levelünk szempontjából különösen az antiochiai történet tanulságos. Itt a város előkelő asszonyait és főembereit tüzelték fel Pál és Barnabás ellen. Az „istenfélő pogányok" nem csatlakoztak a zsinagógai közösséghez, nem lettek prozeliták, de vonzotta őket a zsidók monoteizmusa, erkölcsi tisztasága, összehasonlítva a sokistenhittel és pogány, feslett erkölcsükkel. Azok az asszonyok, akiket az ApCsel 13,50-ben említ Lukács, a város vezető embereinek, tehetős polgárainak és elöljáróinak a hozzátartozói voltak, és általuk szították fel a hatósági emberek gyűlöletét a keresztények üldözésére.

A 9. vers „a Sátán zsinagógájának" nevezi azokat, akik „zsidóknak mondják magukat, de nem azok". Ezek szava blasphemia = káromlás Isten ellen, amikor Isten gyülekezetének (zsinagógájának) nevezik magukat (Szám 16,3). De rágalmazást is jelent a blasphemia szó. Mivel rágalmazták a zsidók a kereszténeket?

1. Az **eucharisztiát** (...ez az én testem...) félremagyarázva: kannibalizmussal.
2. Az **agape** értelmét elcsavarva, erkölcstelen orgiákkal.
3. **Családi kapcsolatok bomlasztásával**, mivel megtérvén a család egyik tagja, gyakran megoszlást támasztott környezetében.
4. Könnyen hihető volt az **istentelenség** vádja is a pogányok előtt, mert számukra idegen volt az istenkép nélküli vallás.
5. Gyújtogatással is vádolhatók voltak, mert azt hirdették, hogy **a világ vége tűzben** jön el.

Ezeket a vádakat rágalmaknak nevezi a levél, amelyekkel nem volt nehéz gyanútlan embereket a keresztények ellen ingerelni.

III.

Mivel vigasztalja a levél a próbatétel súlya alatt szenvedő gyülekezetet?

1. Krisztus az ELSŐ és az UTOLSÓ. Az Ószövetségben ez a cím az Istent illeti meg: Én vagyok az első és az utolsó (Ter 44,6). Drága, vigasztaló ígéret ez: bármi következik, a feltámadott Úr a gyülekezettel van. Vele lesz a világ végezetéig. Úr a próbatételek felett is. Nem hagy jobban kísérteni, mintsem elszenvedhetnénk. A Sátán ereje felett is diadalmaskodik az Úr. Krisztus tervének célja nem a megsemmisítés, zsákmányul vetés, hanem a megpróbáltatásban a próbatétel (dokime), amely reménységet eredményez (katergazetai) a Róm 5,3-4 szerint.
2. Krisztus halott lett (egeneto nekros), de feltámadott (ezesen). Halála átmeneti állapot volt, s most él örökké. Feltámadása két mozzanatban hirdeti az evangéliumot:
   a. Krisztus átélte a legrosszabbat. Nem történhet a szmirnai gyülekezettel semmi, amit Krisztus meg nem szenvedett volna. Tud segíteni a szenvedőn, mert ismeri a szenvedést.
   b. Krisztus legyőzte a halált, a legrosszabbat, ami az embert érheti. Önmagában a győzelmet kínálja a próbatételt szenvedőknek. A halálig való hűség jutalma: az élet koronája. Az élet: maga a diadalmas Úr. Krisztus teljes hűséget vár, de teljes jutalmat ad. Nem marad adósa senkinek.

IV.

A hűségesnek az élet koszorúját adja (stephanos). Az Újszövetség sokszor beszél koszorúról: az élet koszorújáról (Jak 1,12); az igazság koszorújáról (2Tim 4,8); a dicsőség koszorújáról (1Pt 5,4); a hervadhatatlan koszorúról, a futóverseny győzteseinek hervadó koszorújával szemben (1Kor 9,25). A koszorú a győzelem és az öröm jelvénye, gazdag jelentéstartalmú szimbólum:

1. Koszorút kaptak az atlétikai versenyek **győztesei**. A szmirnai versenyeknek egész Ázsiában hírük volt. A gyülekezet és az egyes hívő a győzelem koszorúját nyeri a próbatételekben tanúsított helytállásáért. Úgy futhatja meg a küzdőteret, hogy a célnál Krisztus győztes atlétája lehet.
2. Szolgálata leteltével megkoszorúzták azt, aki szorgalmasan és hűséggel dolgozott hivatalában. A koszorú a **hűséges szolgálat** jutalma. Krisztus hűséges szolgája koszorút kap.
3. Az ókori lakomákon a vendégeket megkoszorúzták. A koszorú az **ünnepi öröm jele**. Az idők végén, a Bárány menyegzőjére hivatalosak az üdvösség örömének koszorúját kapják.
4. A pogány istenképeken koszorú ékesíti az istenek fejét. A „divinus augustusokét" is a császárok érmein, pénzein. Krisztus hű követője Ura **koronájának** részese: *„hasonlóvá leszünk Hozzá, meglátjuk Őt, amint van"* (1Jn 3,2). Földi életünkben szolgá-

latának, az eljövendőben dicsőségének koszorúját kapjuk.

5. A Pagos dombját, kerek csúcsán hatalmas állami épületekkel, az egykorúak „Szmirna koronájaként" emlegették. Pénzeken is úgy ábrázolták a várost, mint sportolót, fején a várost jelképező koronával. Erre a helyi vonatkozásra is utalhat az Ige.

A győztesnek nem árt a második halál.

A „thanatos deuteros" = második halál kifejezés másutt nem fordul elő az Újszövetségben, csak a Jelenések könyvében (20,6; 21,8). A rabbinus felfogás szerint a második halállal a gonoszok halnak meg az eljövendő világban. Az első (fizikai) halált mindenki elszenvedi. A fizikai halál után a második halál = Isten ítélete, a hűségesnek – aki győz –, ez a második halál nem árthat.

Krisztus szerelmétől semmi sem szakíthat el minket (Róm 8,38-39).

Gál Ferenc

»A Te Igéd... világosság utamon«

(Zsolt 119,105)

2. MIT JELENT TULAJDONKÉPPEN „HINNI"?

Mi, keresztények gyakran használjuk a „hinni" szót. Ezért fel kell tennünk a kérdést, mit is jelent ez tulajdonképpen?

Nyilvánvalóan **nem egy vélekedést** foglal magában, mint például: „sötét az ég, azt hiszem viharos idő lesz." Nem is „igaznak tartás" csupán. Jakab apostol azt írja (Jak 3,19), az ördögök is hisznek így. A hit, amit Isten vár tőlünk, sokkal több. A hit **Jézus Krisztus személyére irányul**, aki eljött, hogy megszabadítson minket a bűntől és megszerezze számunkra az üdvösséget. Ezért mondta Péter apostol a pogány Kornéliusz házában: *„mindaz, aki hisz benne... elnyeri bűnei bocsánatát... ezután leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták őt"* (ApCsel 10,43-44; vö. Róm 10,4).

Ez a mondat azt is jelenti, hogy a hit a Szentlélek ajándéka. Mindenki megkaphatja, aki kéri.

A hívő ember a Szentlélek által lénye legbensőjéig tudatában van annak, hogy **szüksége van a Megváltóra**, mert saját magát nem tudja megszabadítani a bűntől és nem tud eljutni az üdvösségre.

A hit tehát nem egy hangulati vagy érzelmi jelenség, hanem egy új szellemi magatartás.

Erre válaszol Isten a béke és az Ő szerető elfogadásának ajándékával. *„Krisztus Jézusban (az Atya) föltámasztott minket és... maga mellé ültetett a mennyben"* (Ef 2,7). Ez azt jelenti, hogy aki Krisztusban él, az már az üdvösségben él. *„A hit révén mintegy előre megízlelhetjük a boldogító színelátás örömét"* (K. Katekizmus 163).

A hívő ember tudja, hogy **mindent Istentől kapott**: *„Mid van, amit nem kaptál?"* – kérdezi Pál apostol (1Kor 4,7). Ez azt jelenti, hogy megtanul mindenért hálás lenni. Bízik abban, hogy a jövőben is megkapja az Úrtól mindazt, amire szüksége van. Ez nemcsak a javakat illeti, hanem azt a belső vezetést is, amellyel fölismeri mindig a jó utat és a kegyelem által kitart az úton.

Ugyanakkor a hit **dinamikus dolog**. Növekszik vagy csökken aszerint, ahogy valaki a hit szerint vagy ellene cselekszik. A hit Jézus Krisztuson nyugszik. Aki hisz Őbenne, az szereti Őt és aki *„szereti Jézust, az megtartja tanítását"* (Jn 14,33). Aki megvalósítja az Igét, az *„boldog lesz tetteiben"* (Jak 1,26). Ha cselekedeteidben nem mutatkozik meg a jó, akkor kérdéses, hogy hívő ember vagy-e!

A hithez hozzátartozik a **hit szerinti cselekedet**. Ez egyben tanúságtétel is arról, hogy Jézus a szívünkben lakik. A hit megőrzése és a hit szerinti cselekvés **küzdelmet** jelent. A világ nyomása, az ember rosszra hajló akarata, a gonosz lélek kísértése le akarja rombolni a hitet. Ezért mondja Pál apostol kedvelt tanítványának: *„Tarts ki a hitben és őrizd meg tisztán a lelkiismeretedet. Ezt néhányan elvesztették és a hitben hajótörést szenvedtek"* (1Tim 1,18-19). A hívő élethez, a hitbeli növekedéshez a végsőkig való állhatatossághoz táplálnunk kell hitünket Isten Igéjével, kérnünk kell az Úrtól, hogy növelje azt. *„Hiszek Uram, segíts hitetlenségemen"* (Mk 9,24). A gonosz lélektől megszállt fiú apja hitt ugyan

Istenben, de érezte, hogy kevés ez a hit ahhoz, hogy évek óta beteg gyermeke most meggyógyuljon. Nem bízott a gyógyulás azonnali lehetőségében. De az apostolok is kérték Jézust: *„Növeld bennünk a hitet"* (Lk 17,5). (Vö. Katolikus Katekizmus 162)

A hit az ember **szabad döntését** igényli! *„Az ember Istennek adott hívő válasza csakis önkéntes lehet. Ezért senki sem kényszeríthető arra, hogy önmaga ellenére hívő legyen. A hit ugyanis belső természete szerint önkéntes akarást tételez fel. Isten maga hívja az embert saját szolgálatára, lélekben és igazságban. Igaz, hogy ez a hívás Őt lelkiismeretben kötelezi, mégsem kényszeríti... Krisztus meghívott a hitre, felszólított a megtérésre, de soha senkit nem kényszerített. Tanúságot tett az igazságról, de azt soha nem kényszerítette rá ellenfeleire."* (K. Katekizmus 160)

A hit mindig törekszik a **mélyebb megértésre**. *„A hívő ember szeretné jobban megismerni azt, akiben hisz és jobban megérteni azt, amit (Isten) kinyilatkoztatott. Az ilyen mindig mélyebbre ható ismeret egyre nagyobb hitet eredményez, egyre lángolóbb szeretettel. A hit kegyelme megnyitja a »szív látását« a kinyilatkoztatás tartalmának élő megismeréséhez."* (K. Katekizmus 158)

„A dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és kinyilatkoztatás lelkét, hogy megismerjétek Őt. Világosítsa meg lelki szemeteket, hogy megértsétek milyen reményre hívott meg titeket, milyen gazdag a szentek fönséges öröksége..." (Ef 1,18)

Igehelyek:

Jn 3,36; Róm 10,17; 10,10: Zsid 11,1; Róm 3,22; Jak 2,26.

Kérdések a megbeszéléshez:

1. Tetteimen mennyire látszik, hogy hiszek Jézus Krisztusban?
2. Mennyire bízom rá magam Isten vezetésére?
3. Mennyire köszönöm meg Istennek mindazt az ajándékot, amivel elhalmozta életemet?

D.B.K.

Újra vétkeztek...

Mennyire megdöbbent a lelkünk,
amikor az első hiteles beszámolót olvastuk
a szibériai koncentrációs táborokról.
Mennyi éhezés, kegyetlenség,
bányákban végzett nehéz munka
és mennyi kétségbeesés, reménytelenség
és értelmetlen halál.
Nyilvánvaló lett, mire képes az ember,
ha megtagadja a szeretet forrását: Istent.
Talán azt gondoltad, ennek a kegyetlenségnek
örökre vége lesz a civilizáció nevében.
Eljött az ideje, hogy bűnbánatban és alázatban
valami egészen újat kezdjünk: szeretni egymást...
A valóság azonban másként néz ki.
„Borítsunk fátylat a történtekre,
inkább a mának éljünk" – mondják...
Tovább vétkezünk és elfelejtjük,
hogy minden bűnnel növeljük a sötétséget,
amely bármikor újra ránk szakadhat.
Jézus, Megváltó királyunk szabadíts
meg minket a bűn körforgásától
és adj új életet nekünk.

M. Hüsing után K.

Kegyelemteljes húsvéti ünnepeket kívánunk minden kedves olvasónknak

»EZ AZ A NAP« - HARMADSZOR!

– Dicsőítő összejövetel és evangelizáció a Kisstadionban –

A 2000. évi „Felvonulás Jézusért" és a tavalyi, margitszigeti hálaadó és dicsőítő nap után idén június 22-én ismét több tízezer, különböző egyházakhoz tartozó hívő jön össze az Úr Jézus nevében a budapesti Kisstadionban. A cél ugyanaz, mint az előző két alkalommal: hogy minden keresztény együtt vallja meg hitünk lényegét: JÉZUS AZ ÚR! Fontos cél, hogy megtanuljuk együtt és egységben dicsőíteni Istent, és hogy együtt imádkozzunk a keresztények egységéért és nemzetünk megtéréséért. A szervezőcsoport – amely lelkes civilekből, vagyis egyszerű világiakból áll, és katolikus, református, baptista, pünkösdi és néhány kisebb keresztény közösséghez tartozó tagjai vannak –, elhatározta, hogy évről évre tovább folytatja a közös munkát és a nagyszabású „összegyűjtő" rendezvények megszervezését. Ebbe a sorba illeszkedik az idei kisstadionbeli esemény is, de reményeink szerint a nem túl távoli jövőben a hetvenezres Népstadionban is helyet kap majd a sokféle felekezethez tartozó, de Jézus mellett egységesen elköteleződött hívősereg.

Ha összehasonlítjuk a három elmúlt és a most következő eseményt, a közös elemek mellett néhány különbséget is felfedezhetünk.

A „Felvonulás Jézusért" hatalmas keresztény demonstráció volt, ahol minden hívő a jelenlétével tett tanúságot az egyetlen Igazság, Jézus mellett, végigvonulva Magyarország fővárosának a központján. A tavaly júniusi összejövetel a Margitszigeten már helyhez kötött, családias találkozó volt, ahol a gyermekműsorokkal tarkított majálisi hangulatú együttlét fordult át lassan, az estéhez közeledve egyre imádságosabb, dicsőítő összejövetellé. Az idei kisstadionbeli esemény már egyértelműen és tisztán a közös éneklést, istendicséretet és imádságot állítja a középpontba.

Akik ismerik a Kisstadion betonkatlanát, koncerten voltak ott jelen vagy sporteseményen vettek részt, tudják, milyen forró hangulat alakul ki a viszonylag szűk, de mintegy tizenötezer-húszezer fő befogadására alkalmas arénában, ha valami megdobogtatja a jelenlévők szívét. Úgy hisszük, hogy minden rock-sztár vagy sportoló dicsőségének el kell halványulnia a mellett a dicsőség mellett, amit Isten hívő népe kell, hogy megadjon a legbecsesebb személynek, aki valaha a Földön élt: Jézus Krisztusnak.

Nincs az a sláger, nincs az a sportmutatvány, ami nagyobb szívdobogást és lelkesedést válthatna ki belőlünk, mint ha az ajkunkra vehetjük a Megváltó mindennél hatalmasabb nevét.

Nincs az az ujjongás és ünneplés, melynek ne kellene eltörpülnie ahhoz az ujjongáshoz és ünnepléshez képest, amelyet Krisztus megváltott népe ad meg Urának a Vele megélt kapcsolata és reménybeli örök élete miatt.

Jézus a legnagyobb. Ő mentett meg mindannyiunkat az örök haláltól, Ő kapott meg minden hatalmat a mennyben és a Földön, és Ő az eljövendő, aki visszatér ítélni élőket és holtakat. Ilyen Király és ilyen Megváltó méltó ünneplést érdemel!

A szervezők szeretnék, ha ezen a napon valósággá válna Szent Pál apostol imája: *„...hogy Jézus nevére hajoljon meg minden térd, a mennyben, a földön és az alvilágban, s minden nyelv hirdesse az Atyaisten dicsőségére, hogy Jézus Krisztus az Úr!"*

Őt fogja ott hirdetni minden hangszer is, a 150. zsoltár szellemében: *„Dicsérjétek dobbal és tánccal, dicsérjétek fuvolával és gitárral! Dicsérjétek zengő cimbalommal, Dicsérjétek búgó cimbalom hangjával! Minden élő dicsérje az Urat! Alleluja!"*

Igen: ha ez a nap lelkes lesz, hangos lesz, kirobbanó lesz: hát így lesz méltó a Mindenség Királyához!

Ezen a napon is, akárcsak a korábbiakon nagy szerepet kap majd a dicsőítő zene és azok a muzsikusok, énekesek, akik arra kaptak hivatást, hogy Isten dicsőítésébe vezessék a testvéreket. A tervek szerint szerepel majd a debreceni **Pintér Béla**, **Prazsák László** és zenekara, régi egyházi énekeket feldolgozó zenekar és kórus, és egyáltalán nem utolsó sorban színpadra lép majd a katolikus **Testvérek** zenekar és **Csiszér László** is, akinek nemrég megjelent „Örökre veled" című CD-je sokaknak szerzett már örömöt. Az est külföldi vendége az a **Noel Richards** lesz Angliából, aki már tavaly a Margitszigeten is nagysikerű dicsőítő koncertet adott.

A katolikus karizmatikus megújulás számos tagja és vezetője segítette eddig is az „Ez az a nap!" rendezvények megvalósulását. Nagyon sok katolikus testvér vett részt magukon az eseményeken is, melyről az M1 vallási műsora félórás összeállítást adott le és több más tévécsatorna is hírül adta, amint a keresztények szeretetben és egymást elfogadva imádkoznak és énekelnek együtt. Már jól kialakult a megújulás közösségeiben, hogy ha ősz, akkor országos találkozó van és az is egyre jobban vonul be a köztudatba, hogy nyár elején „Ez az a nap!" ökumenikus dicsőítés és evangelizáció van. Idén szeretnénk nagyobb hangsúlyt fektetni arra, hogy a határokon túl élő testvéreink mind nagyobb létszámban jöjjenek el erre a megmozdulásra. Európa számos országából buszokkal készülnek jönni az egyetlen Úr Jézus Krisztus dicsőítésére!

Bízunk benne, hogy Budapest sokak számára a „dicséret városává" alakul át majd 2002. június 22-én. Ehhez a te segítségedre, ötleteidre, támogatásodra, imáidra is szükségünk van! Bővebb információ: www.ezazanap.hu. Tel: 436-9864. Találkozunk a Kisstadionban!

Kunszabó Zoltán, László Viktor

Tartalomjegyzék

Katona István: Kereszt és feltámadás!.. 3
T.T.: Krisztus az Olajfák hegyén 4
Katona István: A gyógyult szív képes az öröm továbbadására 7
Csaba: »Ujjong az ajkam...« 9
Ábel József: »Megadja neked szíved kéréseit« 10
Pat Collins C.M.: A Szentlélek-keresztség a szentek életében 11
Gál Ferenc: »Légy hű mindhalálig!« ... 13
D.B.K.: »A Te Igéd... világosság utamon« 2. 15
Kunszabó Zoltán, László Viktor: »Ez az a nap« – harmadszor! 17

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült a Royal Press Hungary nyomdájában
Ügyvezető igazgató: Lakatos Imre
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

- Szeretettel köszöntjük újságunk új megrendelőit. Kívánjuk, hogy lapunk olvasása erősítse hitüket.
- Köszönjük azok nagylelkűségét, akik többet fizettek, mint amennyi az előfizetési díj. Így lehetővé tették, hogy azoknak is tudjunk küldeni újságot, akik nem tudnak előfizetni, de szeretnék olvasni.
- Megállapítottuk, hogy vidéki előfizetőink kétszer annyian vannak, mint a budapestiek. Ez arra enged következtetni, hogy vidéken nagyobb az érdeklődés a Szentlélek munkája iránt, mint a fővárosban. Ezért gratulálunk vidéki előfizetőinknek, a budapestieket pedig bátorítjuk, hogy a sok információ, hajszoltság, világiasság támadásai között el ne feledkezzenek a legfontosabbról: Isten Országának felépítéséről a szívükben.
- Köszönjük azok támogatását is, akik adójuk 1 százalékát, vagy más támogatást nyújtottak alapítványunknak.
- Újságunk e-mail címe: **maranatha.hu@freemail.hu**. Akik szeretnék tanúságtételüket, közösségük, imacsoportjuk istenélményeit megosztani velünk, vagy hogy leközöljük legközelebbi számunkban, örömmel fogadjuk ezen módon is.
- Katona István atya e-mail címe: **katona.istvan@freemail.hu**.
- A „Királyi úton" című könyv május elején fog megjelenni, a szerző nagylelkű ajándékából ingyenesen.
- Kérjük, hogy aki még nem rendezte a Marana Tha újság előfizetését, rendezze!
- Március első hétfőjén (4-én) Élet a Lélekben szemináriumot indítunk este 6 órai kezdettel. Jelentkezés: 222-53-06 (10-től 16 óráig). Március első szerdáján (6-án) Gyógyító szemináriumot kezdünk, melynek fő témái: a belső gyógyulás alapjai, szabadulás a gonosz lélektől; test és lélek kapcsolata, az elutasítás gyógyítása, a félelem gyógyítása, a szeretet hiánya okozta sebek gyógyítása, önvád gyógyítása.

FOTÓK:
CÍMLAP és HÁTLAP: Szabó Róbert, Fehér Márta

A MEGÚJULÁS 12 LÉPCSŐJE

1. ENGESZTELŐDJ KI AZ EMBEREKKEL!

Van, aki megbántott? Van, akiben csalódtál? Van, aki rosszat tett neked? Van, aki fájdalmat okozott? Jézus nevében mondj le a haragról, a gyűlöletről, a visszafizetés vágyáról. Ha megbocsátasz, neked is megbocsátanak (Mt 6,14) ama „nagy napon", amikor Isten előtt számot kell adnod életedről. Bontsd le a kerítéseket, amelyekkel elhatároltad magad az emberektől. Ne felejtsd el, *„sokan egy testet alkotunk Krisztusban, egyenként viszont egymásnak tagjai vagyunk"* (Róm 12,5). *„Nincs többé zsidó vagy görög, rabszolga vagy szabad, férfi vagy nő, mert mi mindnyájan* ***egy személy*** *vagyunk Krisztus Jézusban"* (Gal 3,28). Ezért *„öltsetek magatokra szívbeli irgalmat, jóságot, alázatot, szelídséget és türelmet. Viseljétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak"* (Kol 3,12).

150 Ft

„Vigadjatok az Úrban igazak
és örüljetek,
újjongjatok mindnyájan
tiszta szívüek!”

Zsolt 32,11